

בעולם שלאחר המלחמה

מה מלאי הנשק בארה"ב. שניתן לספקו חוצה לארץ?

בקיץ 1949 נערכו סיכומים מעניינים בנושא: מה היא שארית כלי-הזין ממלחמת העולם אשר יש באפשרותן של ארצות-הברית לרדת עליה ולהעבירה לרשות מדינות אחרות? התברר, כי ה"שא"רית" הזאת מכילה ציוד ונשק שערכם ביליונים דולרים. אכן, יש והנשק המצוי איננו — לגבי ה"מומיינים" ובעלי-הצרכים הבאים בחשבון — הנשק הרצוי דווקא. או, במלים אחרות, לא תמיד יאפשר זין-ה"שארית" את הקמתן של דיביזיות כלילות-זין מאוזנות — או את חימושם המקיף של חילות-צבא — במדינות הלקוחות. אמנם, זאת לזכור: בנידון זה, וכן בכל הצינונים הפרטים אשר ינתנו להלן, המדובר הוא תמיד בנשק ה"עודף", שמימי המלחמה, בלבד — ולהבדיל מיכולת הייצור הנוכחית של אמריקה, העשויה כמובן למלא לא-במעט פרצות שונות.

ולמען הדיוק: ה"שארית" של עתה, מימי המלחמה, היקפה 8.722.000.000 דולר בטנקים, כלי-תותח, נשק קל, מכוניות-משא, "גייפים", וציוד-קרב אחר. היא היתה גדולה מזה פי-שנים עם גמר המלחמה — אלא שהרבה מכך בולה, נהרס או נמסר למדינות אחרות. כל המדובר הוא בציוד חיל-הצבא היבשתי בלבד, מבלי לכלול בכך את כלי-הטיס, הספינות, ציוד הצי, או הספן והרכב ה"אמפיבי".

צרכי ארה"ב גופא, מ"שארית" בת כמעט 9 ביליונים זה, מתבטאים במינימום של 3.600.000.000 שוה-נשק בדולרים, לציוד צבא בן 18 דיביזיות באם תבוא מלחמה. עכ"פ — כזאת נדרש לפי תכנית-הגיוס-המלחמה הנוכחית. צרכים אלה יכללו את החדישים שבכלי-הנשק המצויים, ובכמה סוגים יהיה שמור לכך מלוא מלאי הנשק הקיים.

ניתן, איפוא, לספק חוצה-לארץ מכסימום של 5.122.000.000 דולרים בציוד-קרב יבשתי, ברם, מכסימום כזה יקוים רק באם לא ישמרו על רזרב גיוס של נשק, לצורך בנייתו המהירה של

צבא רב יותר מזה שסומן עד כה בתכנית לגיוס-המלחמה הראשון.

לצורך הערכה מציאותית יש להעיר כאן, כי חמשת הביליונים האלה של נשק הנם כעשרה אחר זים בלבד מהסכום שנשלח חוצה-לארץ לפי סדורי ה"החכרה-השאל" בימות המלחמה (הגם שהסכום ההוא כלל גם חמרים ומצרכים שאין לראותם כציוד צבאי). ואפילו לו כל המלאי המצוי הזה היה נשלח עתה, בימות השלום, במסגרת של איזה "החכרה-השאל" חדש — שוב לא היה בו כדי לאפשר צידון של עשירית ממספר הדיביזיות שהוקמו, בכוח של אותו סכום, בזמן המלחמה; כי במלאי הקיים כלול גודש-מה של כלי-נשק ידועים, לעומת העדרם או מעוטם של אחרים — ויש כלים, הנחוצים להשלמת חימושה של דיביזיה, שלא יספיקו אלא לגופי צבא מעטים מאוד.

והרי פירוט-מה ל"מחסן-הנשק" הקיים:

הטנקים, מהטיפוסים של מלח"ע ב, מצויים בשפע. מ-25.000 הטנקים של צבא ארה"ב שנשארו עם תום המלחמה, כ-16.000 עודם נמצאים בידי הצבא במצב הראוי לשירות (ומספר נכר מקבלים, מדי חודש, את הבדק המלא בבתי-חרושת ומכניסים אותם, אח"כ, ל"שמירה בנפטלינה", בתנאי-שימור מיוחדים). לצורך צבא-הגיוס המינימלי הנ"ל, בן 18 הדיביזיות, יידרשו רק 6.714 טנקים. ומספר ה"פנויים" יגיע, איפוא, עד 9.286 טנק — מספר שיש בו כדי לאפשר חימושן של 25 דיביזיות-שריון (ולפי חישוב קצת יותר מצניע-לכת לדיביזיה משוריינת — גם מתן פלגות-טנקים ל-60—40 דיביזיות-רגלים). אלא שלזאת יש להעיר, כמובן, ולציין את ההפרט ביכולת בין, למשל, "סטיוארט" או "שרמן" מימי המלחמה לטנק הקל החדש, או ל"פאטון" (M-46) הבינוני-הכבד.

לעומת-זאת מעטים התותחים האנטי-טנקיים. תותחים אלה, בקוטרים מ-57 מ"מ עד ל-90 מ"מ הם ה"סחורה" הצבאית רבת-הבקוש ביו"ת באירופה המערבית עתה — כי הם האמצעי העיקרי לעצירת כל הסתערות משוריינת. אך מע-